

Punk

Het moet het jaar 1977 geweest zijn, dat ik samen met een vriend en een rugzak naar Schotland trok. We lieten onszelf te water in een of andere groezelige Frans havenstad met de nachtboot, niet naar Caïro maar richting Hull. We zouden terugkomen wanneer het geld op was. Achteraf bleek dat na 21 dagen onze beurzen plat waren.

Het was een toffe reis, waarbij we ons via Edinburg naar Inverness, Kingussie, Braemar, Tomintoul, Fort William, Glencoe, Loch Ness en nog vele andere kleinere en grotere steden en dorpen "autostopten". Het moet een avond in Edinburg geweest zijn, dat we een lokale bruine kroeg binnenstapten, waar constant het nummer 2-4-6-8 Motorway van de Tom Robinson Band door de luidsprekers loeide. Steeds opnieuw. Eenmaal bekomen van dit oorverdovend lawaai, zag je in de rondte een aantal figuren met een gifgroene hanenkam, veiligheidsspelden in het gezicht, op plaatsen waar dat volgens mij pijn doet, met legerboots in een veel te strakke jeans vol met ritsluitingen, behalve op de plaats waar je ze verwachtte en met gescheurde T-shirts en dito vestjes, aan elkaar geniet met "genuine Stanley Bostitch staples". Toen ik vroeg wat dit allemaal betekende en voorzichtig vroeg of het misschien carnaval was, werden we uitgelachen en weggehoond: "No, it is punk, man, a new wave". Terstond begreep ik waarom de wetenschappers Nessie niet meer terugvinden in het Loch. Heel simpel Nessie verblijft in een bruine kroeg in Edinburg en amuseert zich kostelijk met zijn punk. Je zag niet alleen duidelijk dat het Nessie was, je rook het ook zowaar.

Wij hadden nog niet van punk gehoord; wij luisterden op dat moment nog naar groepen als Electric Light Orchestra die ook volgens ons veel te gecompliceerd en te symfonisch bezig waren en waarop dit eenvoudig, snel lawaai een welkome reactie of afwisseling was. Je zag dat deze mensen en hun muziek lak hadden aan alles en je zag ook onmiddellijk dat deze trein niet meer te stoppen was.

Later dat jaar, na onze terugkomst op het vasteland, kwamen wij ook in de ban van punkgroepen, als daar waren The Sex Pistols met hun beroemde "Never mind the bollocks, here's"- LP, Siouxsie and the Banshees, maar ook Patti Smith met haar onnavolgbare quote: "Jesus died for somebody's sins, but not mine - My sins are my own, they belong to me", en in mijn ogen zelfs Kevin Coyne. Ik weet dat ik nu de bluesliefhebbers te kort doe, maar voor mij waren de uitvoeringen van Marjory Razorblade en Marlene gewoon echte punk. Later had je dan ook een frisse new wave scene in België met o.a. groepen als Luna Twist, Siglo XX, Red Zebra, 2 Belgen, TC Matic en The Kids. Ik ben in die tijd veel naar new wave optredens geweest en bij de optredens van The Kids werd je consequent door Ludo Mariman op het hoofd gespuugd, als je al niet omver gepogooed was door strontzatte maten.

Maar goed, de opletende lezer wil natuurlijk terug naar die avond in Edinburg in 1977. Ik kan u zeggen dat de avond in mineur eindigde. Op een bepaald moment kwam er een vrouwelijke officier van het Leger des Heils doodleuk binnengewandeld. U kent dat: een mooi muisgrijs mantelpakje met een speciaal hoedje, waarop een of ander embleem prijkt dat veel weg heeft van het embleem dat winnende paarden aan hun tuig bevestigd krijgen wanneer ze in Waregem de ING Grote Steeple Chase van Vlaanderen gewonnen hebben, met in de hand de spreekwoordelijke collectebus. Waarom de punkers deze dame duwden, schoffeerden en met hun handen onder de rok gingen tot een hoogte dat je er onpasselijk van werd, is mij een raadsel. Waarom de officier blijkbaar nog nooit de alternatieve gebruikswijzen van een goed gevulde collectebus bestudeerd had, is mij ook een raadsel. Ze bleef echter ijsig kalm en schudde het speldentuig vriendelijk van zich af, voor ons de reden dat we niet opstonden om haar te verdedigen. Niettemin was het een verwarrend tafereel, we dronken onze "full pints" uit en verdwenen in het donker richting onze tent, voorbij een occasie "piper", die met zijn kostuum van bij Salon Roger in Maaseik en zijn doedelzak uit de "sjieklettenbak" een machtig lelijk deuntje stond te spelen. 's Nachts droomde ik ervan ook ooit zo'n gifgroene hanenkam te hebben. Mijn haren hebben er echter anders over beslist: haren met karakter dus....

Willy Borkelmans.

Dag vrienden van de (jazz-)poëzie.

Diegenen die tijdens de avond van Pasen de haas en de eieren geruild hebben tegen wat jazzy tunes en een frisse pint of aanverwanten in onze jazztempel "Sjruur-Live" hebben met eigen ogen kunnen aanschouwen wat voor een oogverblindend wit gevleugeld instrument op het podium staat te schitteren. Ook al zien sommigen dit als één of andere sanitaire installatie toch is het wel degelijk een echte piano. Waar de traditionele (vleugel-)piano's meestal van een klassieke zwarte kleur zijn, hebben wij gekozen voor maagdelijk wit. Wit is immers de kleur van de hoop en als bestuur van Sjruur-Live koesteren wij heel veel hoop. De reden van de associatie van dit prachtig uitzien muziekinstrument met de voornoemde sanitaire installatie ligt vermoedelijk in het feit dat onze hoop zo groot is.

Het is dan ook niet meer dan passend dat ik deze nieuwe aanwinst in het patrimonium van Sjruur-Live nog een beetje extra in de (witte) verf zet met een toepasselijk streepje poëzie. Ik heb daarvoor gekozen voor het gedicht "Piano" uit 1924 van de hand van Gaston Burssens. Voor de enkeling die Gaston Burssens niet mocht kennen, zal ik deze poëet even situeren in de wereld van dichters en gedichten. Burssens zag het levenslicht in Dendermonde op 18.02.1898 en deed de boeken dicht in Antwerpen op 29.01.1965. Hij was niet alleen een tijdgenoot van Paul van Ostaïen, hij was ook nauw met hem bevriend. Samen met van Ostaïen en Wies Moens bekeerde hij zich tot het Vlaamse activisme en het is dus niet verwonderlijk dat hij tijdens de iste wereldoorlog een beetje fout zat. Na de oorlog heeft hij daarvan de repressieve consequenties moeten ondervinden. Zijn eerste gedichtenbundel verscheen in 1918. Waar hij eerst onder invloed stond van het Duitse expressionisme, kregen nadien de dadaïstische en surrealistische stromingen meer vat op hem. Dit vond zijn uiting in het gedicht "Piano" dat ik hier te berde breng. Diegenen die nog beschikken over enkele geheugencellen, die tijdens de laatste jaren van de humaniora werden ge-uploaded en zodoende vertrouwd zijn met het werk van Paul van Ostaïen, zullen qua stijl en woordkeuze gelijkenissen ontdekken met "Bezette Stad". Wie wie heeft beïnvloed laten we in het midden maar samen met van Ostaïen werd hij één van de weinige authentieke vertegenwoordigers van het organisch expressionisme (d.i.: het zich uitdrukken op een organische manier). Misschien is de associatie tussen een witte vleugelpiano en een toiletspot toch nog niet zo heel ver gezocht.

*Piano
lino wit en zwart*

*vingers toetsen de toetsen
in mineur
maar het auditorium dut
in ut
maar Chaplin is in nood
Chopin is dood
en wordt begraven met zijn marsj in do
dodo
dada
-dadaïsme van het auditorium-*

*als gele vingers de roetsen toetsen
speelt de piano
pianissimo
en draait de automatiese trommel
fortissimo.*

Gaston Burssens, 1924,

Teflonius Nonk.

JOHAN & MARTINE BETTINA
VANCLEEF
ROUWCENTRA

Mgr. Koningsstraat 4, 3680 Maaseik
Breeërsteenweg 333, 3640 Kinrooi

Zon. 19 juni 2011

Ilja Reijngoud
de Sjruur

20.00 uur.

7 tot 17 juli 2011

Gent Jazz Festival

progr. o.a. Sonny Rollins, Gotan project,
Dave Holland Quintet, Jef Neve trio...

info: www.gentjazz.com

12 tot 15 aug. 2011

Jazz Middelheim Antwerpen

progr. o.a. Toots Thielemans, Brussels Jazz
Orchestra feat. Bert Joris, Jeannie Cullum...

info: www.jazzmiddelheim.be

Zon. 11 sept. 2011

Easy Yellowtime Music Festival

progr. Pascal Schumacher & Jef Neve
duo, Ronny Verbiest New Trio, Yvonne

Walter Quintet, Boogie Boy

Geel info: www.yellowtime.be

Zon. 18 sept. 2011

World Trio (Laureaat van de editie 2010 van het
Jazz Hoeilaart intern'l Belgium - concours)

de Sjruur

20.00 uur.

Zon. 9 okt. 2011

Steakdag Sjruur Live

zaal Van Eyck Maaseik

Zon. 20 nov. 2011

t-unit 4

de Sjruur

20.00 uur.

**KOEHL &
BORKELMANS**

Torenstraat 3 B- 3680 MAASEIK

BELGIË
BELGIQUE
PB
3680 MAASEIK
12/3211

JAZZETTE

afgiftekantoor
3680 MAASEIK

De Jazzette is een
gezamenlijke uitgave van de
Jazzclubs Maazz en
Sjruur Live v.z.w., en verschijnt
tweemaandelijks.

P004554

Torenstraat 3,
B-3680 Maaseik.

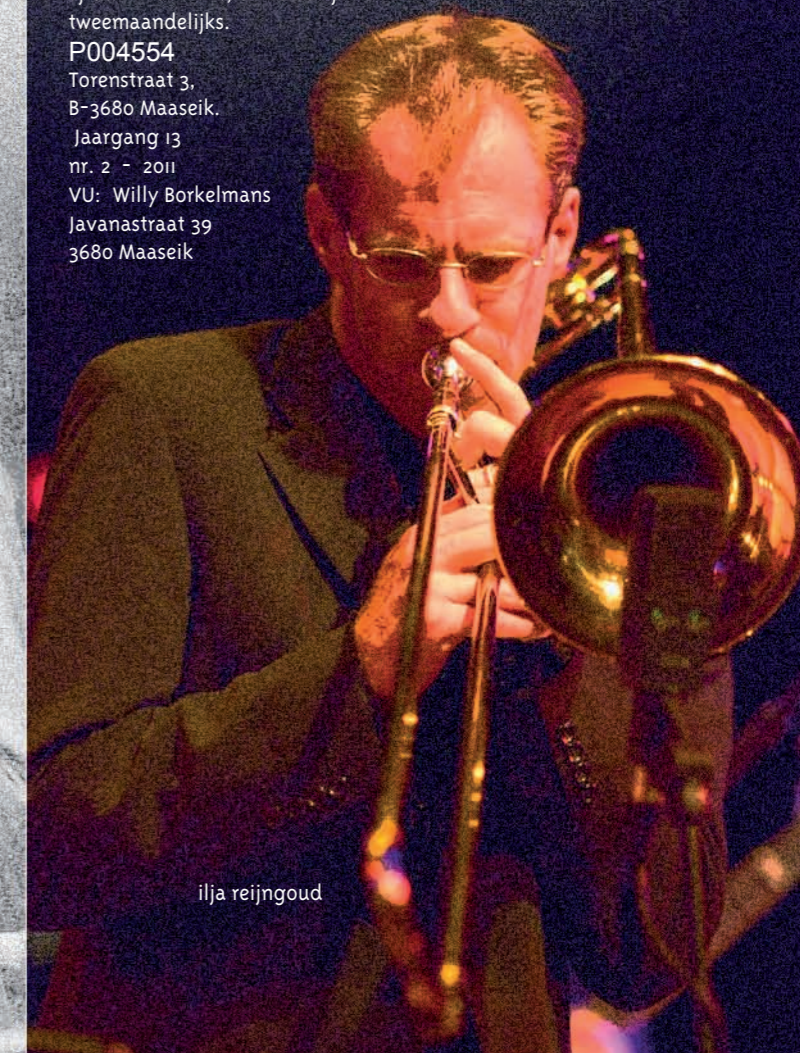
Jaargang 13

nr. 2 - 2011

VU: Willy Borkelmans

Javanastraat 39

3680 Maaseik

ilja reijngoud

voorwoord

Voor u ligt alweer de derde Jazzette van 2011, weliswaar met een weinig vertraging. Licht dit aan de nieuwe Jazzette – coördinator, Leo Haeldermans, hoor ik u al vragen. Nee hoor, het licht wel degelijk aan “de vuurzitter”. Om een tekst of een woord vooraf te schrijven, heb ik plaats nodig in mijn hoofd en die plaats was er de afgelopen weken niet. “Hoezo plaats ???”, hoor ik jullie hardop denken, het hoofd van “de vuurzitter” zou normaal gezien genoeg plaats moeten bieden om een actuele Winkler Prins Encyclopedie te herbergen in 24 uitgaven, en dat is ook zo, maar ik heb het over vrije capaciteit in mijn hers (let op het enkelvoud!). Genoeg over plaats en geen plaats.

In het kader van “noblesse oblige” kan ik natuurlijk niet achterblijven wanneer de Groten der Aarde, als daar zijn Chokri Mahassine en Herman Schueremans, het programma van hun festivals voorstellen. Terwijl zij het doen met de “kleinere groepen” zoals o.a. Foo Fighters, Eminem en dEUS, Arsenal, Colplay en The Black Eyed Peas, kunnen wij uitpakken met echte groepen.

We starten om 20.00 uur met Flat Earth Society om dan verder te gaan met The Jeff Herr Corporation, waar onze maat Carlo Nardozza bij speelt. Als uitsmijter hebben we Hazmat Modine geprogrammeerd, een Blues & Brass Band uit New York. Jullie zien, jullie hebben nu geen enkele uitvlucht meer om elders te vertoeven op zaterdag 29.10.2011 dan op ons All Weather Music Festival in de Harmoniezaal, Koning Albertlaan 23, 3680 Maaseik.

Voor de rest doen we ons ding, zoals jullie dat van ons gewend zijn, en vraag ik jullie beleefd om zeker het volgende concert niet te missen: Ilja Reijngoud op 19 juni a.s.

Mocht uw oog dan toevallig vallen op ons nieuwe wandtapijt met een afbeelding van Miles Davis aan onze graffitiwand, denk dan niet dat dit een oud en ongewassen T – shirt van de Sjrur is, neen, want die T-shirts vertombolater ik jullie tijdens onze steakdag, die dit jaar doorgaat op 9 oktober of tijdens onze kwis die doorgaat op 10 december. Dat de steakdag een paar maanden verplaatst diende te worden, heeft niets te maken met het kalfje Willy van het tv-programma Basta, neen dat heeft een andere oorzaak.

Om te eindigen wil ik jullie ook nog vragen een beetje stil te zijn wanneer jullie de Eikerstraat inrijden van aan de Eikerpoort; de Sjrur is namelijk aan het studeren in de maand juni.

Hij buigt zich dezer dagen over de volgende vakken, zo heb ik uit goede bron vernomen:

1. een inleiding in het wetenschappelijk criminologisch denken: kwantificerend onderzoek versus kwalitatief onderzoek;
2. een inleiding in de criminologische theorievorming: van klassiek criminologisch denken tot kritisch-criminologische stromingen;
3. een inleiding in de criminografie: hoe worden criminaliteit en onveiligheid gemeten, en hoe ziet de criminaliteitsituatie er anno 2011 uit?

De vakken schoonschrift, hoofdrekenen en zingen-onderbegeleiding-van-een-buffetpiano, heeft hij al in een vorige examenperiode met hoge cijfers tot een goed einde gebracht.

Blijven lachen, beste Sjruristen, en blijven komen naar onze activiteiten, maar wel een beetje in stilte, denk aan de Sjrur.

Willy Borkelmans.

Ilja Reijngoud

Trombonist/componist Ilja Reijngoud behoort tot de top van de Nederlandse jazzmuziek die zowel nationaal als internationaal hoge ogen gooit.

In juni 1996 studeerde Ilja cum laude eerste en tweede graads af aan het Hilversums Conservatorium. Daarbij kreeg hij eind 1997 als tweede Nederlandse student de Amerikaanse Degree ‘Master of Music’ uitgereikt. In mei 2003 is het debuutalbum New Arrival van het Ilja Reijngoud Quartet verschenen bij Munich Records.

Een recensie uit die tijd: “Zijn subtiliteit is zijn kracht, zowel in zijn composities als in zijn spel.(...) Hij speelt wendbaar en gevoelig als Chet Baker op trompet. En zijn composities zijn wonderen van bedachtzaamheid. (...) Reijngoud klinkt behalve swingend ook funky en (opeens) krijgen de klanken uit zijn trombone vleugels.” – Het Parool

Ilja is vaste trombonist in The Houdini’s, Cubop City BigBand, Nueva Manteca, Bart van Lier/Ilja Reijngoud Quintet, The Legends, Bart’s Bones, Jasper van ’t Hof Quartet, Pierre Courbois kwintet en tentet, The Brussels Jazz Orchestra, The Dutch Jazz Orchestra, Johan Plomp Small Bigband, Projectet (Dollar Brand en Rogier van Otterloo tributes) en het Jan Verwey kwintet.

In de afgelopen jaren is hij vaak als gastsolist te horen geweest, onder andere drie maal bij het Metropole Orkest en vier maal op het prestigieuze festival van ‘The International Trombone Association’. Ilja geeft les aan het Rotterdams en Arnhems Conservatorium. Ilja geeft clinics en workshops, onder andere in Los Angeles, Amsterdam, Liechtenstein en New Orleans.

Ilja componeert en arrangeert voor de meest uiteenlopende bezettingen. Een groot aantal composities en arrangementen is al op cd verschenen en wordt door Warwick Music in Engeland gepubliceerd. Voor zijn compositie No Substitute heeft Ilja de internationale Thelonious Monk Award 2003 gekregen. Hij sleepte voorts de Nederlandse Deloitte Stimulans Award 2003 in de wacht. Daarnaast is hij winnaar van de Singer Laren Jazz Award 2004 en het Middelsee Jazztreffen 1994 (VPRO-jazz Award) met zijn toenmalige band Nemesis. In 2004 werd hij genomineerd voor de compositie-opdracht van het North Sea Jazz Festival.

Ilja heeft gewerkt met onder anderen Pat Metheny, Maria Schneider, Bob Brookmeyer, Bill Holman, Toots Thielemans, Philip Catherine, Clark Terry, George Coleman, Kenny Werner, Dori Caymmi, Michael Davis, Vince Mendoza, Greetje Kauffeld, Bill Reichenbach, Ed Neumeister, Louis van Dijk, Lester Bowie, Tom Harrell, Jerry van Rooyen, Rita Reys, Jasper van ’t Hof, Phillip Catherine, David Liebman, Trijntje Oosterhuis, Nancy Marano en Bert Joris.

Nostalgie naar vinyl.

Als nieuw lid van Sjrur-Live voel ik me enigszins geroepen (en verplicht) om een stukje te schrijven in de Jazette. Mijn naam is Leo Haeldermans, 44 jaar jong of oud, 1,86 meter hoog en geen 1,90 zoals Willy aangaf in de vorige editie. Ben ook niet de deurwaarder van Maaseik. Alhoewel ik veel cliënten of gedupeerden aan de telefoon krijg voor te vragen op welk rekeningnummer ze moeten storten. Zal in het vervolg op het rek-nr. van Sjrur-Live laten storten!

Graag zou ik, samen met jullie enkele herinneringen willen ophalen aan die goeie oude tijd toen er nog muziek op vinyl lp’s (langspeelplaten) werd uitgebracht. Ik vind het namelijk een voorrecht om dit nog te hebben mogen beleven. Op 12-jarige leeftijd begon ik verwoed met het verzamelen van die grote ronde zwarte vinyl schijven. Maar het mooiste aspect van een platen-collectie waren ongetwijfeld de hoezen. Juist groot genoeg om op de voor- en achterzijde geweldige afbeeldingen of tekeningen met de lp-titel te kunnen weergeven.

Mijn eerste jeugdidool was Elvis Presley, the King of rock ‘n roll. Tjonge tjonge hoeveel lp’s ik daarvan verzameld had. Een nadeel, op elke hoes van zijn collectie lp’s, stond Elvis zijn kop in alle mogelijke hoedanigheden, telkens met veel gel in zijn haar en hoe ouder hij werd, hoe moeilijker hij op de hoes paste. Een voorval kan ik me nog steeds goed voor de geest halen. Voor mijn verjaardag kreeg ik de zoveelste lp van Elvis, maar nu een gekleurd blauw exemplaar “Moody Blues”. Het was de laatste plaat van Elvis, 1 maand voor hij stierf op een wit toilet (en niet op een witte vleugelplano). Toen ik deze lp draaide op mijn pick-up hoorde ik toch enkele rare sprongen in de muziek van de onfeilbare King. En dat was ik niet gewoon van hem. Er scheelde toch wel iets aan deze lp. Wat bleek het geval, de lp had in de auto op de achterhoedeplank gelegen en was door de hitte van de zon achter het glas krom getrokken. Bizar, maar deze blauwe plaat heb ik nooit weggegooid ondanks dat er niet naar te luisteren was. De naald bleef maar springen van de ene groeve naar de andere. Toen hij in augustus 1977 stierf, ben ik maar overgeschakeld naar wat hardere en psychedelische muziek en trokken de kunstzinnige beelden op de elpee-hoesen van diverse bands me ook meer aan dan de opgezwollen kop van Elvis. De collectie mooie langspeelplaten dikte gestaag aan, van Deep Purple, Bob Dylan, Pink Floyd, Rolling Stones, the Police, Dire Straits, tot U2 enz. Dubbelepees waren nog meer gegeerd, omdat er nog meer van die mooie beeldplaatjes op stonden. Oh nog iets wat verband hield met die lp’s, dat waren de stereo-torens waar er steeds bovenop triomfantelijk de platenspeler stond te schitteren. En hoe hoger hij stond, hoe duurder de stereo-installatie. Wie herinnert zich nog de merken van platenspelers zoals: Lenco, Technics, Siera, Dual, Marantz enz. Bijna allemaal merken die stilaan verdwenen zijn.

Maar zoals de smaak van muziek steeds evolueert, zo stond ook de techniek niet stil want een nieuw rond schijfje deed zijn intrede m.n. de CD (compact disc). Daar sta je dan te houden met je hele platencollectie (rechte en kromme). En gelukkig had ik me niet gestort op het verzamelen van muziek-cassettes anders was de ravage helemaal niet meer te overzien. Ik was juist 16 toen de cd zijn intrede deed. Dus starten maar met de volgende muziekcollectie.

In die tijd moest je ook nog de cd-speler een plaatsje geven in de opstelling van je stereo-toren. Meestal wou dit zeggen dat de platenspeler nog een etage hoger kwam te staan. Kromtrekken van je cd plaatje was uitgesloten. Maar die ellendige plastic cd-doesjes werden steeds maar van goedkopere materialen gemaakt zodat ze na 4 weken compleet uit elkaar vielen en je op zoek moest gaan naar nieuwe plastic doesjes. Dan waren lp-hoezen toch van een betere kwaliteit. Nu de voorzijdes van zo’n cd-doesje aanmerkelijk kleiner waren dan een lp-hoes, kreeg je er nu wel een boekje bij waarin de songteksten of mooie plaatjes van de artiest werden getoond. Wel moeilijk terug in het plastic doosje te stoppen!

De kwaliteit van de muziek ging er aanmerkelijk vooruit. Geen geruis meer, alles was zuiverder van klank. Maar wat bleek, springen van het ene couplet naar het andere kon wel nog. En dit lag niet aan de zon, want zo’n ding kon niet scheeftrekken. Nee het lag meestal aan je vettige vingers als je zo’n schijfje s’avonds (beneveld) na een schoolfuij of cafébezoek in de schuiflade stopte van je cd-speler. Dan hoorde je van die rare toestanden en geluiden uit je geluidsboxen.

Ja en ook de cd-collectie groeide gestaag aan. Eerst uitgesteld op van die houten of metalen cd-rekjes, maar daar kreeg je het na enige tijd ook

allemaal niet meer in gezet. Dan maar in kastlades. Dan waren lp’s toch makkelijker te stockeren.

En ja hoor, er kwam weer iets nieuws. De mp3-spelertjes, de i-pods en nu ook al de i-phones. Zulke apparaatjes kunnen meer dan 500(o) cd’s (of lp’s) opslaan en afspeelen. Nu is het helemaal te gek. Geen mooie afbeeldingen meer op hoezen of cd-boekjes. Niks meer te zien en ook niet tastbaar. Men weet zelfs niet meer hoe de artiest eruit ziet, of hij een man of een vrouw is. Daarvoor moet je maar naar U-tube kijken.

Wat ik me afvraag is, als zo’n ding kapot gaat (bijv. door je auto overreden of in water gevallen) dan ben je heel je verzameling muziek kwijt. Nee als ik de huidige jeugd bezig zie, weet ik het zeker. Geef mij maar die goeie ouwe tijd van de LP’s. Ik weet tenminste nog hoe een artiest eruit zag of ziet (hoe mooi of lelijk hij ook was) en welke platen op de markt werden gebracht. Zoals voortdurend het medium waarop de muziek wordt afgespeeld evolueert, ben ik ook geëvolueerd in mijn muziekappreciatie en luister ik de laatste jaren graag naar Jazz. Vooral naar het instrumentale, of het nu piano, gitaar, saxofoon of trompet is. Gelukkig dat bij die jazz-mannen (en vrouwen) buiten hun muzikale talenten, toch ook nog aandacht wordt gegeven aan het hoesje van hun cd’s en misschien nog wel lp’s. Wat zal het volgende zijn? Misschien een roos oordopje dat je in je oor kan frutten, waarmee je alle hits van Bart Kaëll kan afspeelen en beluisteren? Nee geeft mij maar een zwart oordopje met ‘the best of Miles Davis’. Oei, het moet wel in Stereo zijn. Je krijgt dus 2 roze of 2 zwarte oordopjes in een minuscuul plastic doosje. Wel de roze en zwarte niet mixen! Of toch, misschien een nieuw muziekgenre “schlager-jazz”? Gelukkig dat smaken verschillen!

Tot de volgende zitting
Leo

De Jazzette is een gezamenlijke uitgave van de Jazzclubs Maazz en Sjrur Live v.z.w.

colofon

De Jazzette verschijnt 6 keer per jaar. Redactieadres: Torenstraat 3, 3680 Maaseik www.sjrur.be e-mail:sjrur@skynet.be

Bijdragen: Willy Borkelmans
Leo Haeldermans
Carl Dekkers
Né Meuris

Corrector: Arno Latour
Vormgeving: Paul Brouwers

Jaargang 13/nr. 2- 2011